

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/121/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217202140
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4217202140.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Ingrid Doležalovej, v právnej veci žalobcu: E. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XX, zastúpený URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Bratislava, Zámocké schody 2/A, IČO: 47 244 895, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Bratislava, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155, zastúpenému ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kýčerského 7, IČO: 36 857 513, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno z 26. 02. 2018 č. k. 14C/12/2017-337 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 07. 01. 2015 je bezúročná a bez poplatkov, ďalej sa domáhal určenia, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky č. 76 obsiahnutej v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ iba čiastku sumy 34,75 eura, a že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky č. 76 obsiahnutej v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ čiastku sumy 98,12 eura. Tiež sa domáhal určenia, že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému jednotlivé mesačné anuitné splátky od splátky č. 77 (vrátane) až po splátku č. 119 (vrátane) obsiahnuté v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie právne oprel o ust. § 9 ods. 2 písm. j) a k), § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX zistil, že túto uzavreli žalobca a žalovaný dňa 07. 01. 2015. Na základe tejto zmluvy poskytol žalovaný žalobcovi úver vo výške 10 000 eur, ktorý sa žalobca zaviazal vrátiť v 119 mesačných splátkach vo výške 140,97 eura (z toho suma vo výške 8,10 eura predstavuje poistné). Podľa zmluvy predstavujú celkové náklady žalobcu 5 810,56 eura a celková čiastka, ktorú musí žalobca zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom, je v zmluve určená vo výške 15 810,56 eura. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) je v zmluve určená na 10,49 %, priemerná RPMN na 11,25 % a úroková sadzba na 9,90 %. Vykonaným dokazovaním, preskúmaním uzavretej zmluvy, vo svetle platnej a účinnej právnej úpravy, dospel k záveru, že preskúmaná zmluva o spotrebiteľskom úvere je platným právnym úkonom a poskytnutý úver nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Nestotožnil s názorom žalobcu, podľa ktorého obsahová náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. je splnená iba v

prípade, ak je splátka v zmluve rozpísaná na jednotlivé zložky - istinu, úroky a poplatky. Bol toho názoru, že pri výklade ktoréhokoľvek ustanovenia o náležitostiach spotrebiteľskej zmluvy je potrebné vychádzať zo zásady, že formulácia zmluvy musí spotrebiteľovi umožniť jednoznačne a bez ťažkostí identifikovať podmienky zmluvy. Zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa treba považovať za jednu zo základných zásad spotrebiteľského práva. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. síce pripúšťa gramatický výklad, podľa ktorého by každá jednotlivá splátka mala byť rozpísaná na časti pripadajúce na istinu, úrok a poplatky, avšak takýto výklad neobstojí pri zohľadnení účelu právnej úpravy spotrebiteľského práva, ktorým je zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa, a to ani pri posúdení kritériom prospechu spotrebiteľa. Pokiaľ by bolo totiž povinnosťou veriteľa uvádzať jednotlivé zložky splátky úveru iba tak, ako tvrdí žalobca, nemožno z dotknutej právnej úpravy zákona o spotrebiteľských úveroch zároveň dôvodiť povinnosť uvádzať celkovú výšku splátky, teda napr. celkovú mesačnú splátku úveru. Porovnanie miery zrozumiteľnosti vyjadrenia splátky úveru jednou sumou oproti vyjadreniu splátky dvoma alebo troma sumami svedčí jednoznačne v prospech jednoduchšieho spôsobu jedným údajom. Výpočet celkovej výšky splátky pri jej rozpise na istinu, úrok a poplatky by bol omnoho komplikovanejší, predovšetkým pri nerovnomernej amortizácii úveru, pretože by sa jednalo o matematickú operáciu s inými vstupmi, keďže by dochádzalo k zmene výšky zložky istiny a zložky úroku. Ak by úverová zmluva celkovú výšku splátky obsahovať nemusela, spotrebiteľ by k zisteniu výšky celkovej splátky, resp. k zisteniu, či sa jedná o konštantnú výšku splátok, dospel iba súčtom jednotlivých zložiek splátky pre každú jednotlivú splatnosť. Úmyslom zákonodarcu však sotva bolo stanoviť náležitosti spotrebiteľskej zmluvy tak, že by obsahovala množstvo číselných údajov a povinnosť vypočítať si celkovú výšku každej jednotlivej splátky prenášala na spotrebiteľa. Preskúmal i výpočet RPMN, pričom pri výške úveru 10 000 eur, dobe splácania 119 mesiacov a výške mesačnej splátky 132,87 eura, je RPMN vo výške 10,49 %. Rovnaká hodnota RPMN vyjde aj v prípade, ak by suma mesačnej splátky bola nižšia o 0,008 eura (ktorá suma pri 119 splátkach predstavuje rozdiel v celkovej splatnej čiastke 0,97 eura). Bol toho názoru, že žalobca v tejto súvislosti neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal svoje skutkové tvrdenie o nesprávnom výpočte hodnoty RPMN v zmluve, ktoré skutkové tvrdenie žalovaný popieral. V konaní nezistil akýkoľvek rozpor s § 9 zákona č. 129/2010 Z. z., preto podanú žalobu v časti o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov ako aj v časti, v ktorej sa žalobca domáhal určenia, ktorú splátku a v akej výške je ešte povinný uhradiť žalovanému a ktoré splátky mu už nie je povinný uhradiť, ako nedôvodnú zamietol. Pokiaľ ide o nesprávne vyčíslenie celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom (ktorá bola uvedená v sume o 0,97 eura nižšej než suma vyčíslená ako výsledok súčtu 119 splátok po 132,87 eura), skonštatoval, že zmluva údaj o celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom obsahovala (i keď v nesprávnej výške, ktorý rozdiel vznikol zaokrúhľovaním na dve desatinné miesta), preto nebola splnená podmienka v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré ustanovenie pre vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovitosti úveru predpokladá úplnú absenciu tohto údaja v zmluve o spotrebiteľskom úvere a nie uvedenie v nesprávnej výške. V závere uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal aj určenia, že zmluvné dojednanie upravené v čl. III bod 6 zmluvy je ako neprijateľná zmluvná podmienka podľa ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatné. Žaloba o určenie právnej skutočnosti je prípustná, ak ju pripúšťa osobitný predpis. Tento uplatnený nárok podľa jeho názoru nepredstavuje spor v zmysle ustanovenia § 301 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach, keď žaloba výlučne na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore neprichádza do úvahy. Preto mu bola zachovaná možnosť aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľná, avšak len v súvislosti so spotrebiteľským sporom (§ 298 ods. 1 CSP). Nakoľko preskúmaním uzavretej zmluvy nezistil existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, keď žalobcom špecifikované ustanovenie zmluvy o aplikácii ustanovení Obchodných podmienok, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy nespĺňa charakteristiku takej zmluvnej podmienky, ktorú Občiansky zákonník definuje ako neprijateľnú, podanú žalobu i v tejto časti ako nedôvodnú zamietol.

3. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP, keď v spore plne úspešnému žalovanému priznal ich náhradu.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, ktorý považoval napadnuté rozhodnutie za vecne nesprávne, nezákonné a en bloc arbitrárne. Žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok a vyhovel v celom rozsahu žalobnému návrhu žalobcu, a aby súd zaviazal žalovaného nahradiť trovy konania, eventuálne, aby odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a aby vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) a súčasne súd

prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP). Zotrval na všetkých právnych argumentoch, ktoré v priebehu konania prezentoval súdu prvej inštancie, a ktoré podľa jeho názoru jednoznačne odôvodňujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého spotrebiteľského úveru v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Mal za to, že súd prvej inštancie zaťažil svoje rozhodnutie vadou spočívajúcou v nesprávnom a v nezákonnom právnom posúdení veci, keď Súd prvej inštancie určil, že zmluva o pôžičke nie je bezúročná a bez poplatkov. Nesúhlasil s názorom, že ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. síce pripúšťa gramatický výklad, podľa ktorého by každá jednotlivá splátka mala byť rozpísaná na časti pripadajúce na istinu, úrok a poplatky, avšak takýto výklad neobstojí pri zohľadnení účelu právnej úpravy spotrebiteľského práva, ktorým je zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa. Reálne spotrebiteľ pri zvažovaní, či zmluvu uzavrie, nevie odhadnúť čo presne sa „skrýva“ pod percentuálnym vyjadrením údajov ako sú úroky, RPMN alebo priemerná hodnota RPMN. Rovnako tak mu ani údaj o mesačnej anuitnej splátke neposkytne dostatočnú odpoveď na to, aké je skutočné a reálne navýšenie poskytnutej sumy, letoru si požičiava a ktorú následne prostredníctvom pravidelných mesačných splátok bude povinný veriteľovi vrátiť späť navýšenú o dohodnuté úroky. Práve rozpísanie splátok na istinu, úrok a prípadné poplatky, pomôže spotrebiteľovi dostatočne pochopiť, aká suma z mesačnej anuitnej splátky predstavuje istinu (t.j. časť sumy, ktorú si požičal) a aká suma predstavuje úroky (t.j. finančné navýšenie za to, že mu boli peňažné prostriedky zo strany veriteľa požičané) a aká suma predstavuje prípadné poplatky (za skutočné reálne protiplnenie zo strany veriteľa). Zotrval na svojom právnom názore, že jednou z povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je aj výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. Vyzdvihol, že právna argumentácia ochrany spotrebiteľa a zrozumiteľnosti zmluvy pre spotrebiteľa išla z hľadiska povinného rozpísania splátok na istinu, úrok a poplatky v zmysle najnovšej judikatúry rozhodujúcich súdov do zdôvodnenia tejto zákonnej povinnosti dokonca do takej roviny, že nerozpísanie splátok označuje za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 7 ods. 2 písm. b) v spojení s § 7 ods. 4. a § 8 ods. 3 a 4 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Cieľom tejto právnej úpravy je ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu zo spotrebiteľského úveru. Niet pochybností, že zákon celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročnú a bez poplatkov. Nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie, vzhľadom na konštatovanie, že „vyjadrenie splátky iba celkovou výškou splátky nie je výklad contra legem.“ Zvýraznil nemožnosť aplikácie záverov rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia c/a D. I., o ktorý žalovaný oprel svoju právnu argumentáciu podanú vo vyjadrení žalovaného a na podklade ktorého proklamuje ako postačujúce uvedenie celkovej splátky úveru bez osobitného členenia splátky na jednotlivé zložky. Je tomu tak z dôvodu, že Súdny dvor EÚ de iure nemôže a ani nemá právomoc vykladať národné právo toho ktorého členského štátu EÚ/ES tým ipso facto ani slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch, ale Súdny dvor Európskej únie má výlučne a iba právo výkladu práva EÚ/ES, ergo iba výkladu primárneho a sekundárneho práva Európskej únie/Európskych spoločenstiev. Podotkol, že rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 sa zaoberá výkladom Smernice Európskeho Parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice rady 87/102/EHS a nie výkladom zák. č. 129/2010 Z. z. dodal, že Smernica 2008/48/ES ako taká nie je priamo právne záväzná a nie je ani priamo aplikovateľná, aleže iba členský štát transponuje najnákladnejšie pravidlá zo Smernice 2008/48/ES do svojej vnútroštátnej právnej úpravy. Smernica 2008/48/ES dáva členským štátom možnosť, aby pre každý jeden dôvod uvedený v článku 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES, daný členský štát inkorporoval do svojej vnútroštátnej právnej úpravy, a potom po takomto inkorporovaní všetkých takýchto dôvodov uvedených v článku 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES, do národnej úpravy, považoval daný členský štát podľa národnej právnej úpravy za to, že každý spotrebný úver, ktorý nebude mať náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES (za obligatórneho predpokladu, že tieto dôvody budú transponované daným členským štátom do národnej právnej úpravy), bude považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Slovenská republika de iure netransponovala všetky dôvody uvedené v článku 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES do národnej právnej úpravy, pričom konkrétne Slovenská republika síce transponovala článok 10 ods. 2 písm. h) a ods. 2 písm. i) Smernice 2008/48/ES, ktorému koreluje v národnej právnej úprave § 9 ods. 2 písm. 1) a § 9 ods. 5 a § 9 ods. 3 zák. č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu 07. 01. 2015, avšak Slovenská republika porušenie § 9 ods. 2 písm. 1) a § 9 ods. 5 zák. č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu 07. 01. 2015, ktoré koreluje článku 10 ods. 2 písm. h) a ods. 2 písm. i) Smernice 2008/48/ES, v zmluve o spotrebiteľskom úvere nesankcionovala tým, žeby úver zo zmluvy o spotrebnom úvere bol bez poplatkov a bez úrokov, nakoľko do § 11 zák. č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu 07. 01. 2015,

takúto sankciu netransponovala. Naopak Slovenská republika išla nad rámec článku 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES, a do národného práva zaviedla § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu 07. 01. 2015, (ktorému pred tým zodpovedal § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z.), zvýraznil, že právo žalobcu ako spotrebiteľa na poskytnutie amortizačnej tabuľky, je jeho subjektívnym právom a toto právo je inkorporované do § 9 ods. 2 písm. 1/ v spojení s § 9 ods. 3 a § 9 ods. 5 zákona č. 129/2010 Z. z. Z dôvodu, že spotrebiteľ nedisponuje dostatočnými znalosťami ohľadne povinných zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo neprijateľnosti zmluvných podmienok, zákonodarca sa pokúsil toto nerovné postavenie spotrebiteľa a veriteľa (dodávateľa) vo vzájomnom zmluvnom vzťahu vyvážiť tým, že jasne v zákone stanovil jednotlivé povinnosti veriteľa v podobe informačnej povinnosti veriteľa, dodržiavanie odbornej starostlivosti, či za účelom jasného, zrozumiteľného a uceleného poskytnutia informácií spotrebiteľovi o rozsahu jeho záväzku, aj povinné zmluvné náležitosti, ktorých nedodržanie vystavil sankcii bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Rozpísanie splátok tak s poukazom na už vyššie uvedenú právnu argumentáciu vyjadruje a napĺňa požiadavku zrozumiteľnosti zmluvy, ochrany spotrebiteľa a súčasne zachováva aj kontrolnú funkciu zo strany spotrebiteľa a napĺňa tak aj požiadavku transparentnosti, čím je pre spotrebiteľa prehľadnejšie zistiteľné, či si veriteľ do plnenia nezarátal aj nároky, na ktorých úhradu nemá žiadne právo. Na podporu svojich tvrdení poukázal na konkrétne rozhodnutia iných súdov s Slovenskej republiky. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa nestotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie o tom, že „prípustnosť vyjadrenia splátky úveru iba celkovou výškou splátky nie je výklad contra legem, pretože dané ustanovenie neobsahuje gramatické vyjadrenie vylučujúce uvedenie tam vymenovaných zložiek splátky iba súhrne jednou sumou" a tieto kategoricky odmieta, pričom má za to, že na podklade vyššie uvedeného je daný odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci. V súvislosti skonštatovaním súdu prvej inštancie vo veci neunesenia dôkazného bremena pri skutkových tvrdeniach o nesprávnom výpočte RPMN, odkázal odvolací súd na jeho podania, v ktorých presne vymedzil matematickú kalkuláciu ktorá nasvedčuje tomu, že žalovaný nesprávne vypočítal výšku RPMN. Pre úplnosť uviedol, že nakoľko súčin 119 mesačných anuitných splátok, každá mesačná anuitná splátka vo výške 132,87 eura (nakoľko v mesačnej anuitnej splátke vo výške 140,97 eura je zahrnuté poisťné vo výške 8,1 eura, a preto mesačná anuitná splátka istiny a úroku je 132,87 eura), dáva spolu čiastku 15 811,53 eura (t.j. $119 \times 132,87 = 15\,811,53$ eura), avšak v čl. I. bod 3 Zmluvy je uvedená celková čiastka, ktorú musí dlžník (Klient) zaplatiť vo výške 15 810 56 eura ergo v Zmluve je uvedená nižšia čiastka o 0,97 eura, než v skutočnosti (reálne) Klient ako spotrebiteľ zaplatí VUB prostredníctvom 119-ich anuitných mesačných splátok podľa Zmluvy, keďže matematicky správne Klient reálne zaplatí VUB sumu 15 811 53 eura (t.j. $119 \times 132,87$ eura - 15 811,53 eura), no podľa Zmluvy má Klient zaplatiť VUB sumu 15 810,56 eura. Rovnako namietal, že žalovaný v rozpore so zákonom v Zmluve neuviedol, že do RPMN sa zahŕňa aj poisťné platené zo strany žalobcu podľa bodu 1 Zmluvy na strane č. 1 Zmluvy, a to mesačné poisťné vo výške 8,10 eura. Žalovaný teda v Zmluve do výpočtu RPMN v rozpore so zákonom nezahrnul poisťné (8,10 EUR/mesačne), čím bola ipso facto RPMN určená a vypočítaná nesprávne, a to v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa, nakoľko poisťné sa v tomto prípade podľa zákona č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu 07. 01. 2015 malo ex lége zahrnúť. Celkové náklady žalobcu mali podľa Zmluvy (ak zarátavame poisťné platené mesačne, a to $119 \times 8,10$ eura) predstavovať sumu 16 775,43 eura (119 splátok \times 140,97 eura suma mesačnej splátky vrátane poisťného) a nie sumu 15 810,56 eura, ako žalovaný uviedol v Zmluve. V súvislosti s uvedeným poukázal na ust. § 2 písm. g/ zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu 07. 01. 201. Akcentujúc na uvedené mal za to, že tým žalovaný nesprávne stanovil nielen výšku celkových nákladov spojených s úverom, ale zároveň tým žalovaný „zavádzal a klamal" spotrebiteľa aj o skutočnej výške RPMN a súčasne aj o celkovej čiastke úveru.

5. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný písomným podaním, v ktorom uviedol, že napadnutý rozsudok je zreteľný, jasný, porozumiteľný, obsahuje opis prednesov a vyjadrení žalobcu i žalovaného, spolu s nevyhnutnou a rozsahom prijateľnou (t.j. text nezahlcujúcou) citáciou príslušných právnych predpisov, ktoré sa na prejednávajúcu vec vzťahujú a ktoré boli vzaté do úvahy pri rozhodovaní súdu vo veci samej. Rozsudok tak dáva jasné a argumentačne podložené odpovede na nosné, zásadné a základné otázky prejednávanej veci. Zvýraznil, že zákonná požiadavka uvádzať tzv. rozpis splátok v zmluve o spotrebiteľskom úvere neexistuje a neexistovala. Z ust. § 9 ods. 2 písm. k) [v súčasnosti písm. l)] zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva povinnosť uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere osobitne informáciu o tom, aká suma z každej splátky úveru sa započítava na istinu, úroky a poplatky. Nič také nevyplýva ani z dôvodovej správy k predmetnému ustanoveniu. Dôvodová správa uvádza iba nasledovné: „Medzi podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patria napríklad: [...] Výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne

informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).“ Dodal, že informáciu o postupnej amortizácii svojho dlhu (vrátane tzv. rozpisu splátok) spotrebiteľ zistí z tzv. amortizačnej tabuľky, na ktorú má voči veriteľovi bezplatný nárok kedykoľvek počas trvania zmluvného vzťahu v zmysle § 9 ods. 3 v spojení s ods. 5 zákona. Amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady. Zákon tzv. rozpis splátok v zmluve o úvere nevyžaduje a nikdy nevyžadoval. Ďalej argumentoval, že Smernica EÚ 2008/48/ES nevyžaduje rozdelenie splátok na istinu, úroky a poplatky. Tento záver potvrdil aj Rozsudok SDEÚ Home Credit. Z ustálenej judikatúry SDEÚ vyplýva, že členské štáty EÚ majú povinnosť interpretovať svoje národné právo v súlade s právom EÚ (t.j. eurokonformne). Keďže eurokonformný výklad je v tomto prípade možný, súd je povinný ho uplatniť (pokiaľ by súd k rovnakému interpretačnému záveru o neexistencii povinnosti uvádzal do zmlúv o spotrebiteľských úveroch tzv. rozpis splátok nedospel už za použitia iných výkladových pravidiel, napr. autentického, gramatického, logického či systematického výkladu zákona). Na podporu svojich tvrdení poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov v Slovenskej republike a na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22. 02. 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017, v zmysle ktorého: „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Ďalej zdôraznil, že zmluvná dokumentácia neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky, pričom ustanovenie článku XII. ods. 4 obchodných podmienok nie je neprijateľnou podmienkou, neuvádza odklon od žiadnych ustanovení Občianskeho zákonníka. Poistné sa v tomto prípade do výpočtu RPMN nezahrnulo, nakoľko poistenie bolo v tomto konkrétnom prípade fakultatívne, t.j. nie povinné. Povinná pre žalobcu v tomto prípade je a vždy bola suma 15 810,56 eura uvedená v zmluve o úvere ako celková čiastka, ktorú má povinnosť zaplatiť. V tomto prípade bagateľný a pre zmluvný vzťah nepodstatný centový rozdiel (0,97 eura, resp. cca 0,008 eura na každej zo 119 splátok) nemôže a nemohol mať za následok zákonnú sankciu tzv. bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vo výroku vecne správny a zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania.

6. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca a odkázal na svoju predchádzajúcu argumentáciu. Zvýraznil, že pre správne a zákonné vyriešenie daného sporu je nevyhnutne dôležité uvedomiť si a prijať skutočnosť, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. účinného a platného v čase uzatvorenia zmluvy je kogentným ustanovením, od ktorého sa nemožno odchyliť a to ani dohodou strán a ani rozhodnutím súdu a explicitne z neho vyplýva požiadavka zákonodarcu na členenie splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. S ohľadom na uvedené je tak zrejmé, že zo samotnej legálnej definície vyplýva, že tvrdenie žalovaného nie je správne. K tvrdeniam žalovaného o amortizačnej tabuľke uviedol, že je upravená ako právo spotrebiteľa na jej vyžiadanie práve v prípadoch, kedy má spotrebiteľ pochybnosti o výške zostatku svojho záväzku alebo v prípade, ak sa dostane do omeškania čo i len s plnením jednej splátky, nakoľko v danom prípade sa rozpis splátok vždy mení, teda s každým omeškaním dlžníka by bola amortizačná tabuľka iná. Len pre doplnenie dodáva, že spotrebiteľ má právo na najúplnejšie a platné informácie v čase uzatvorenia zmluvy a veriteľ si je povinný počítať tak, aby boli riadne zachované všetky práva spotrebiteľa, ktoré vyplývajú zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru. Na záver dodal, že predmetný úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov je postačujúce, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba čo i len jedna z podstatných (obligatórných) náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z. predpísaných v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, v zákonom stanovenej lehote (§ 362 CSP) a že spĺňa náležitosti § 365 a nasl. CSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP, prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

8. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalobcom v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúce, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá požiadavkám ust. § 220 ods. 2 CSP kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania

a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalobca sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožnil neznamena, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie citované ust. § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovelo.

9. V danom prípade sa žalobca domáhal proti žalovanému určenia, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 07. 01. 2015 je bezúročná a bez poplatkov. Tiež sa domáhal určenia, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky č. 76 obsiahnutej v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ iba čiastku sumy 34,75 eura, a že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky č. 76 obsiahnutej v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ čiastku sumy 98,12 eura. Ďalej sa domáhal určenia, že žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému jednotlivé mesačné anuitné splátky od splátky č. 77 (vrátane) až po splátku č. 119 (vrátane) obsiahnuté v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania. Žalobca v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 05. 06. 2017 rozšíril petít žaloby a žiadal, aby súd určil, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 07. 01. 2015, pod. čl. III bod 6 v znení: „Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Obchodné podmienky, ktorými sa riadia zmluvné strany vo veciach, ktoré nie sú osobitne upravené v tejto úverovej zmluve, v spojení s čl. XII. bod 4. Všeobecných obchodných podmienok VÚB, a.s. na poskytovanie spotrebiteľských úverov fyzickým osobám - občanom v znení: „Zmluvné vzťahy medzi dlžníkom a bankou, ktoré nie sú výslovne upravené v texte úverovej zmluvy, prípadne v týchto obchodných podmienkach, sa riadia Obchodným zákonníkom“ je ako neprijateľná zmluvná podmienka podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 CSP rozhodol o pripustení zmeny žaloby uznesením sp. zn. 14C/12/2017 z 26. 02. 2018. Žalobu odôvodnil skutočnosťou, že so žalovaným uzatvoril dňa 07. 01. 2015 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcovi úver vo výške 10 000 eur, ktorý sa žalobca zaviazal vrátiť v 119 mesačných splátkach po 140,97eura (z toho poistné vo výške 8,10 eura). Celková čiastka, ktorú mal žalobca zaplatiť bola v zmluve ustálená vo výške 15 810,56 eura. RPMN bola v zmluve uvedená vo výške 10,49 %. Predmetnú zmluvu považoval za bezúročnú a bez poplatkov poukazujúc na ust. § 11 ods. 1 písm. d) zák. č. 129/2010 Z. z., pretože zmluva obsahuje nesprávny údaj o RPMN, a to v neprospech spotrebiteľa, ďalej zmluva v rozpore s § 9 ods. 2 písm. k) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) cit. zák. neobsahuje identifikáciu výšky istiny, úrokov a poplatkov v konkrétnej splátke a v zmluve je v rozpore s § 9 ods. 2 písm. j) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) cit. zák. uvedená nesprávne aj celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy. Súčin 119 mesačných anuitných splátok po 132,87 eura predstavuje sumu 15.811,53 eura, avšak v čl. I. bod 3 zmluvy je uvedená celková čiastka, ktorú musí žalobca zaplatiť vo výške 15 810,56 eura, čo je o sumu 0,97 eura menej, než musí uhradiť. Mal za preukázané, že RPMN je v zmluve určená nesprávne, v neprospech spotrebiteľa. Keďže zmluvu je pre nesprávne údaje potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov, tvrdil, že má povinnosť uhradiť žalovanému iba dlžnú sumu istinu podľa zmluvy, a to bez poplatkov a bez úrokov, teda sumu 10 000 eur. Pokiaľ ide o naliehavý právny záujem na určovacej žalobe, žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1M Cdo 1/2009. Súd prvej inštancie preskúmaným rozsudkom žalobu zamietol.

10. Je nepochybné, že vyššie uvedená úverová zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že na predmetnú zmluvu je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ako správne učinil aj súd prvej inštancie a uvedená skutočnosť ani nebola namietaná ani jednou zo strán sporu.

11. Zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzavretej medzi stranami sporu dňa 07. 01. 2015 je zrejmé, že na základe tejto zmluvy poskytol žalovaný žalobcovi úver vo výške 10 000 eur, ktorý sa žalobca zaviazal vrátiť v 119 mesačných splátkach vo výške 140,97

eura, z toho suma vo výške 8,10 eura predstavuje poistné. Podľa zmluvy predstavujú celkové náklady žalobcu 5 810,56 eura a celková čiastka, ktorú musí žalobca zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom, je v zmluve určená vo výške 15 810,56 eura. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) je v zmluve určená na 10,49 %, priemerná RPMN na 11,25 % a úroková sadzba na 9,90 %.

12. Podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

13. Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

14. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

15. Podľa článku 10 ods. 2 písm. h/ a i/ smernice 2008/48/ES zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa prípadnej poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia a v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

16. Účelom zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovanou bolo prebrať do slovenského práva smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica 2008/48/ES“).

17. Odvolací súd k uvedenej veci poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 zo dňa 09. 11. 2016, podľa ktorého článok 10 ods. 2 písm. h/ a i / smernice 2008/48/ES sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu listiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Podľa citovaného rozsudku predmetný článok smernice (10 ods. 2 písm. h/) ustanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

18. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje plne na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28.02.2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017, ktorú otázku najvyšší súd týmto rozhodnutím vyriešil, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo 17.04.2018.

19. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa uvádza, že „predložený návrh zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva, čo prispeje k posilneniu dôvery a právnej

istoty spotrebiteľov a poskytovateľov spotrebiteľských úverov najmä pri cezhraničných transakciách“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

20. Vo všeobecnej časti dôvodovej správy k ustanoveniu § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa zdôrazňuje zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

21. Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Na tento účel musia byť ustanovenia Smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

22. Rozsudok konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov Slovenskej republiky vyskytujú (resp. vyskytovali - viď ďalej) pochybnosti o tom, či text „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“ (článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice) obsahovo zodpovedá textu „zmluva o spotrebiteľskom úvere ... musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Ako už ale bolo uvedené vyššie, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Úmyslom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.

23. V zmysle vyššie uvedeného nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

24. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona vyjadrený v dôvodovej správe teda § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. nestanovuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice.

25. Odvolací súd ďalej dodáva, že zákon z 12.10.2017 č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (medzi iným) ust. § 9 ods. 2 písm. i/ zák. č. 129/2010 Z. z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 01.05.2018 slová „a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. Od uvedených

dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni do budúca doterajšie možnosti rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktoré bolo možné podľa názoru odvolacieho súdu preklenúť už aj podľa doterajšej právnej úpravy jej eurokonformným výkladom. Preto názor súdu prvej inštancie spočíva na správnom právnom posúdení v otázke splnenia náležitosti zmluvy o spotrebiteľských úveroch, vyplývajúcich z § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, preto v predmetnom spore neboli dané dôvody opodstatňujúce záver, že žalovaným poskytnutý úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov.

26. Odvolací súd sa plne stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie i v bode 14. rozsudku poukazujúc na nesprávne vyčíslenú hodnotu RPMN v zmluve a to v neprospech spotrebiteľa a ako na vecne správne poukazuje a ďalej dodáva, že ak žalobca namieta, že do výpočtu RPMN mali byť zahrnuté aj náklady poistného, s touto jeho námietkou sa odvolací súd nestotožňuje. Poistenie schopnosti splácať úver mu bolo ponúkané pri uzatvorení zmluvy o úvere ako možnosť, nie je teda povinné a zmluvu mohol za rovnakých podmienok uzatvoriť aj bez dojednaného poistenia. Takéto „fakultatívne“ koncipované poistenie potom v zmysle § 2 písm. g/ Zákona o spotrebiteľských úveroch nie je zahrnuté do výpočtu celkových nákladov a teda ani do RPMN. O tom, že poistenie bolo ponúknuté fakultatívne svedčí i listinný dôkaz na č.l. 118 spisu, kde jednoznačne žalobca prehlásil, že bol úplne a podrobne informovaný o podmienkach a charaktere poistenia a o prípadných rizikách z neho vyplývajúcich. Preto nemožno konštatovať, že by toto poistné mu bolo vnútené a bez takéhoto poistenia by k uzatvoreniu zmluvy nedošlo, a preto sú tieto jeho námietky irelevantné.

27. Žalobca sa domáhal i určenia, ktorú splátku a v akej výške je ešte povinný uhradiť žalovanému, a ktoré splátky mu už nie je povinný uhradiť a súd i v tejto časti žalobu zamietol, odvolací súd sa s takýmto rozhodnutím stotožňuje. Z vyššie popísaných dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že nie je možné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov, a preto je aj nedôvodná žaloba, ktorou žiadal určiť, akú splátku a v akej ešte výške je povinný uhradiť žalovanému.

28. Súd prvej inštancie zamietol žalobu i v časti určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky, keď žiadal, aby bolo určené, že dojednanie upravené v článku III. bod 6 zmluvy je neprijateľná zmluvná podmienka podľa ust. § 53 ods. 5 OZ a ako také neplatné. V bode III. bod 6 zmluvy je upravené, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú obchodné podmienky, ktorými sa riadia zmluvné strany vo veciach, ktoré nie sú osobitne upravené v tejto úverovej zmluve. Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že takéto dojednanie v zmluve nespĺňa charakteristiku neprijateľnej zmluvnej podmienky, a preto bolo rozhodnutie správne, keď i v tejto časti súd prvej inštancie žalobu zamietol. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, keď rozhodnutie je správne i v časti náhrady trov konania.

29. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).